

Η παράσταση είναι ... «καλοκουρδισμένη», δεν χάνει το ρυθμό της

> «Μπαμπάδες με ρούμι» των Μιχάλη Ρέππα και Θανάση Παπαθανασίου από το Σατιρικό Θέατρο.

Το «Μπαμπάδες με ρούμι» είναι ένα έργο πολυπαιγμένο. Αρχίζοντας από το 1996 παίχτηκε στην Αθήνα για δύο σαιζόν, παίχτηκε από πολλά ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ, ο αθηναϊκός θίασος το πήρε περιοδεία, ο ΘΟΚ το ανέβασε το 2002, το έργο αγαπήθηκε ιδιαίτερα από ερασιτεχνικές ομάδες, το έχω δει και στο διαγωνισμό σχολικού θεάτρου παιγμένο από μαθητές. Με ποια προσόντα κέρδισε το ενδιαφέρον των θιάσων και προτιμήθηκε τόσες φορές; Η κωμωδία των Ρέππα και Παπαθανασίου είναι αποτελεσματική, εγγυάται γέλιο. Δεν συζητάμε τώρα ούτε την ποιότητα του χιούμορ, ούτε την ποσοτική αναλογία φαρσοκωμωδίας, σάτιρας, μιλάμε για την πετυχημένη προσπάθεια των συγγραφέων να κάνουν το κοινό τους να γελάσει.. Υποψιάζομαι ότι η ηχηρότητα του γέλιου του κοινού σε αρκετό βαθ-

Σκηνοθεσία: Δέσποινα Μπεμπεδέλη
Σκηνικά-κοστούμια: Κώστας Καυκαρίδης
Μουσική επιμέλεια: Χρήστος Γρηγοριάδης
Παίζουν: Δέσποινα Μπεμπεδέλη, Μαριάννα Καυκαρίδου, Λουκία Μιχαήλ, Χρήστος Γρηγοριάδης, Ξένια Μιχαήλ, Ανδρέας Νικολαΐδης.

μό οφείλεται ή μάλλον οφειλόταν τον καιρό που πρωτοβγήκε το έργο στη μακαβριότητα των θεμάτων του, το γέλιο ξόρκιζε την αμηχανία που έστω και ενδόμυχα, έστω και ασυνείδητα ένιωθε κανείς μπροστά στους (αν τα πάρουμε για μια στιγμή στα σοβαρά) φόνους συγγενών από συγγενείς,, μπροστά στην υβριστική ασέβεια στην παρουσία του Χάρου, στη βεβήλωση της πατρικής σορού από τα παιδιά... Χρησιμοποιώ παρελθοντικό χρόνο, επειδή σήμερα η πάνω από δεκάχρονη πορεία του έργου έκανε την υπόθεσή του γνωστή και το προκλητικό του θέματος αμβλύθηκε.

Άλλα δελεαστικά προσόντα του θεατρικού έργου είναι ο μικρός αριθμός προσώπων, η τέχνη της ατάκας που κάνει τον κόσμο να γελάει συχνά και με μικρές δόσεις χωρίς να τον αφήνει να σκεφτεί αν του αρέσει αυτό που βλέπει στο σύνολο, και η ... Βουλγάρα. Αν στο «Έβρος απέναντι» ο Ρέππας και Παπαθανασίου στήνουν τραγωδία γύρω από ξένης καταγωγής ήρωα εκμεταλλευόμενοι όμως το θεατρικά πιασάρικο στοιχείο της ξενικής προφοράς και της ασυνεννοησίας μέσα στο διάλογο μ' ένα ξένο, εδώ στους «Μπαμπάδες» γίνεται το ίδιο μέσα από το πρίσμα της κωμωδίας.

Με όλη την ειλικρίνεια ομολογώ πως περίμενα η παράσταση των «Μπαμπάδων με ρούμι» στην παραγωγή του Σατιρικού Θεάτρου να μου άρεσε πολύ λιγότερο. Θεωρούσα ότι το φαγητό αυτό έχει ξανα-

ζεσταθεί πολλές φορές, ότι τα αστεία του θα ακουστούν σαν χιλιοειπωμένα ανέκδοτα. Πριν από πέντε χρόνια ο ΘΟΚ έκανε μια αρκετά νερόβραστη παράσταση που χωρίς να έχει εκμεταλλευτεί το στοιχείο της σπινθηροβόλας ατάκας άφηνε (απερίσκεπτα) στο θεατή της χρόνο να σκεφτεί «Μα τέλος πάντων, τι είναι αυτά που βλέπουμε»

Η παράσταση του Σατιρικού δεν κάνει τέτοια λάθη. Είναι ... «καλοκουρδισμένη», δε χάνει το ρυθμό της σε κανένα στοιχείο, δεν αφήνει τις ατάκες να χαθούν ανεκμετάλλευτες, δεν διακατέχεται από το πάθος της κοινωνικής σάτιρας, αλλά στήνει ένα κωμικό θέαμα σύμφωνα με τους κανόνες του είδους. Η Δέσποινα Μπεμπεδέλη σκηνοθέτησε το έργο με όλη τη γνώση αυτών των κανόνων, όπως και δίδαξε την ομάδα της με όλη τη γνώση των επαγγελματικών υποκριτικών τεχνασμάτων. Η ίδια η παρουσία της λειτουργεί σα μια ... ατμομηχανή που δίνει σταθερό ρυθμό και οδηγεί τη δράση. Οι ώριμες πια Λουκία Μιχαήλ και η Μαριάννα Καυκαρίδου δε δυσκολεύονται να την ακολουθήσουν, η πρώτη είναι κωμικά αποτελεσματική μέσα στην αταραξία της αλλά και στις «βουλγάρικες» εξάρσεις της, ενώ η δεύτερη, επιβλητική και απειλητική, σε μερικά σημεία χάνει τον έλεγχο της έντασης στο παίξιμό της. Η μικρή ακόμα Ξένια Μιχαήλ έχει χάρη και κωμικό ταλέντο,

η ταχύτητα της σκηνικής δράσης δεν αφαιρεί την ακρίβεια και τη σαφήνεια από τις μικρές-μικρές κωμικές λεπτομέρειες στο παίξιμό της. Ο Χρήστος Γρηγοριάδης και ο Ανδρέας Νικολαΐδης σαφώς δεν οδηγούν, αλλά ακολουθούν σ' αυτή την γυναικοκρατούμενη παράσταση. Δεν εκτιμώ ιδιαίτερα τα δημοφιλή έργα της σύγχρονης ελληνικής κωμωδιογραφίας. Θεωρώ ότι συ-

χνά ο κυνισμός και η χυδαιότητα, ενώ αποτελούν το στόχο των συγγραφέων ως σατιριζόμενα χαρακτηριστικά της ελληνικής πραγματικότητας, τελικά βάζουν τα ίδια τα συγγραφικά χέρια. Αλλά μια τέτοια ως την πούμε προκατάληψη δεν εμποδίζει να δούμε την παράσταση του Σατιρικού ως μια δουλειά που πέτυχε τους στόχους που έχει βάλει στον εαυτό της.

Δεν εκτιμώ ιδιαίτερα τα δημοφιλή έργα της σύγχρονης ελληνικής κωμωδιογραφίας. Θεωρώ ότι συ-

Δεν εκτιμώ ιδιαίτερα τα δημοφιλή έργα της σύγχρονης ελληνικής κωμωδιογραφίας. Θεωρώ ότι συχνά ο κυνισμός και η χυδαιότητα, ενώ αποτελούν το στόχο των συγγραφέων ως σατιριζόμενα χαρακτηριστικά της ελληνικής πραγματικότητας, τελικά βάζουν τα ίδια τα συγγραφικά χέρια. Αλλά μια τέτοια ως την πούμε προκατάληψη δεν εμποδίζει να δούμε την παράσταση του Σατιρικού ως μια δουλειά που πέτυχε τους στόχους που έχει βάλει στον εαυτό της.